

Богъ нашъ (*). Въ наше-то время народъ-тъ, кой-то стои въ храмъ-тъ, напoминава презъ себе си старій-тъ обичай на общественно-то пѣніе, кога заедно съ пѣвцы-тъ встаета на крака-та си, а не стои колѣннички, по примѣръ на древны-тъ христіане, отъ кои-то една часть, една страна, коя-то участвовала въ пѣніе-то, но не стояла колѣннички, и не наклонявала главѣ, но стояла право за да ѿ е по удобно да пѣе и държе согласіе въ пѣніе-то.

Послѣ пѣніе-то на вышереченны-тъ четыре стихове произносится и съвършавася до херувимскѣ-тъ и при литургіѣ-тъ на преждеосвященны-тъ дары онова, что быва по прочитанье-то на евангеліе-то при Златоустовѣ-тъ или Василіевѣ-тъ литургіѣ. Именно: произносится сугуба-та ектенія; слѣдъ неѣ, произносятся молитвы за оглашенны-тъ и повикуване-то имъ за да излезѣтъ. Подиръ ектеніѣ-тъ за тѣхъ, кои-то ся оглашавѣтъ и готвѣтъ къ просвѣщенію, сирѣчь за крещеніе, молихъса само вѣрны-тъ за очищеніе на души-тъ имъ и неосужденно да ся причестѣтъ съ Пречисто-то Тѣло и кръвь Христовѣ, кои-то вече ся нахождѣтъ вразъ жертвенникъ-тъ.

Остава само да ся пренесѣтъ святыи-тъ дары отъ жертвенникъ-тъ на престолъ-тъ, и слѣдъ това да ся преподадѣтъ на вѣрующы-тъ. И ній, дѣйствительно скоро видиме пренось-тъ имъ на престолъ-тъ. При пренось-тъ на Святое-то Тѣло и Честнѣ кръвь Христовѣ пѣся вмѣсто Херувимскѣ-тъ, особита пѣсня,

(*) Св. Іоаннъ Златоустъ, кой-то живѣлъ въ 4-й вѣкъ, въ бесѣдѣ-тъ си на 145-й псаломъ казва: «Въ древность-тъ всички, като ся собирали наедно, съ общи гласъ пѣли, что и до сега правиме;» или еще: «жены и мѣжѣ, стары и юноши различни по полъ-тъ и возрастъ-тъ, но неразличны по отношеніе-то къмъ пѣніе-то: за чтоо духъ-тъ, като умѣрява гласъ-тъ на всѣкого отъ всички-тъ гласове съставлява едно благозвучіе (мелодіѣ)». Святой Василий Великій казва за премѣнно-то или взаимно пѣніе (пис. 63 до Неокес.), «У насъ послѣ, пощо ся прочитѣтъ молитвы-тъ наченѣхътъ псаломпѣніе-то, и тука, катоса раздѣлѣхъ на двѣ страны, една на другѣ отговорила съ пѣніе.» Общо-то пѣніе, на всички-тъ, колько-то ся молихътъ въ църкѣхъ-тъ, освѣтъ чи придава тържественность на богослуженіе-то, возбуждава въ богомольцы-тъ сочувствіе къмъ онова, что ся пѣе, и сильно, дѣйствува на сѣрдце-то. По наше-то убѣжденіе много добрѣ струѣхътъ въ оныи учебны заведенія и народны училища, въ кои-то ся преподава и църковно-то пѣніе. Оградно е на душѣхъ-тъ кога слуша челоѣкъ православны-тъ ученицы тихо и стройно да пѣхътъ въ църкѣхъ-тъ при общественно-то богослуженіе по извѣстны и значительны молитвы: на пр. «пріидите поклонимся», «Святой Боже», «Тебе поемъ», «Взбранной Воеводѣ», и «Великое славословіе».

Ахъ! кога всяка-та православна България презъ единъ народенъ языкъ и пѣніе согласно съ единъ уста ще воспѣва хвалѣ Господу Богу, Благодѣтель-тъ и Защитникъ нейшъ. Въ рускѣ съществува пѣніе подъ названіе Болгарскій напѣвъ; оуѣ е введенъ въ рускѣ, разумѣвася, заедно съ църковны-тъ книги на старобългарскій-тъ языкъ, презъ наши-тъ претцы, кога реченна-та страна пріела христіанскѣхъ-тъ вѣрхъ. Не требше ли ній Българе-тъ да ся страмуваме, чи свой-тъ си напѣвъ сега пѣмаме въ църкѣхъ-тъ си?...
Зам. на прев.